

der er et Par af disse, som ere af mere principiel Natur, andre maa der blot tillægges en mindre Betydning. — Et væsentligt Punkt er jo Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Erhvervelsen af Forfatterens Ret efter hans Død. Det er et af de Punkter, hvor det foreliggende Lovforslag adstiller sig ikke lidet fra den nu bestaaende Ret. Man har i Motiverne til Lovforslaget gjort Rede for den Forandring, der er foretaget, og som kortelig kan siges at være den, at man vil føre Forfatterretten ind under den almindelige Arvelovgivnings Regler. Det er ogsaa omtrent de Ord, som bruges i Lovforslagets § 11. Det forekommer imidlertid mig at være tvivlsomt, om de Betragtninger, der føre til denne Forandring, virkelig ere rigtige. Jeg erkender, at for saa vidt man ser Sagen fra den økonomiske Side, altsaa betragter Forfatterretten som en Formueret, er det principielt rigtigt at bringe den ind under de almindelige Arveregler, saa er der ingen Grund til at ordne Arveretten oversfor denne Formueret anderledes, end man ordner Arveretten i Almindelighed, men det er med fuld Høje forekommer det mig, paa flere Punkter i Lovforslaget og i Motiverne til det gjort gældende, at ved Siden af denne Formueret kan der være Tale om en anden Ret, der i lige saa høj Grad fortjener Beskyttelse. Det kan ikke være en Forfatter ligegyldigt, hvorledes der handles med hans Arbejde, om det udgives i urette Tid eller paa en Maade, som han ikke anser for rigtig, eller at det overhovedet offentliggøres, naar han ikke selv mener, at det endnu er modent dertil, eller han ikke selv ønsker det offentliggjort. Som Forholdet nu er ordnet, er den væsentligste Adskillelse fra, hvad der foreslaas, den, at der gives en Forfatters Enke en særlig vidtgaaende Ret, end der vil kunne blive Spørgsmaal om, naar Sagen bringes ind under de almindelige Arveregler. Naar det sidste bliver Tilfældet vil en Forfatters Enke ikke komme til at konkurrere med Forfatterens øvrige Arvinger, der kunne være hendes Børn af et tidligere Egteskab, men som ogsaa kunne tænkes at være Personer, der i Virkeligheden staa hende i høj Grad fjernt. For saa vidt det sidste er Tilfældet, forekommer det mig, at det maa indrømmes, at det let kan tænkes, at visse Personer, som høre med til de arveberettigede, ikke have eller ikke kunne forudsættes altid at have den samme levende Interesse for den afdøde Forfatters litterære Værd, i alt Fald ikke i den Grad, som man vel maa gaa ud fra, at hans efterlevende Enke har. Nu vil man maasse svare, at det i en foregaaende

Paragraf er bestemt, at naar der er Samme, naar flere ere berettigede, kan ikke en enkelt eller flere af de paagældende tage Bestemmelse, navnlig om Offentliggørelse af et hidtil ikke offentliggjort Arbejde, og derved vil ganske vist altsaa kunne vindes dette, at Udarvinger ville ikke, naar den efterlevende Enke modsætter sig det af Hensyn til sin Mand's litterære Værd, kunne fremtvinge Offentliggørelsen af et hidtil ikke offentliggjort Skrift, men paa den anden Side forholder det sig dog saaledes, at hun vil heller ikke kunne lade et hidtil ikke offentliggjort Værk udgive, naar nogen enkelt af de paagældende Udarvinger modsætter sig det. Sige som det kan være af Vigtighed at forhindre en ubetimelig Offentliggørelse, lige saa vist kan der tænkes gode og gyldige Grunde til at ønske et ikke tidligere offentliggjort Arbejde udgivet, og navnlig kan en Mand's efterladte Hustru i høj Grad ønske og have god Høje til at ønske et Arbejde af hendes afdøde Mand udgivet. Det kan ogsaa være stemmende med den afdødes Ønske, maasse har han lagt hende paa Sinde, at det skulde ske, men efter § 11, som den er affattet, vil en enkelt af Medarvingerne kunne modsætte sig det. Dette forekommer mig ikke rigtigt. Man maa heller ikke være blind for, at naar Sagen ordnes paa denne Maade, aabner man derved Udgang for visse Udarvinger eller Medarvinger til maasse at benytte sig af denne Situation til at nøde dem, der ere interesserede i Arbejdets Offentliggørelse, altsaa navnlig den efterladte Hustru, til at gøre maasse betydelige Ofre, for at Sagen kan gennemføres. Jeg stal i denne Forbindelse ogsaa henvisse til § 22, hvor der handles om anonym og pseudonym Værker. Der gælder Beskyttelsen jo kun i 50 Aar, efter at det paagældende Arbejde er udkommet, men der kan blive de paagældende Arbejder fuld Beskyttelse til Del, naar Forfatteren navngives inden Udløbet af 50 Aar efter Værkets første Udgivelse, og derefter hedder det: „Til saadan Navngivelse ere efter Forfatterens Død kun alle Arvingerne i Forning berettigede, med mindre den fulde Forfatterret tilkommer en af disse.“ Her have vi altsaa det samme, en enkelt, maasse en fjern Udarving, vil kunne forhindre en afdød Forfatters Enke i at saa oplyst, at hendes Mand er Forfatter til det og det og Værk. Og saa dette forekommer mig at være en Ubillighed mod Forfatteren og hans nærmeste, som jeg under Forudsetning af, at der ikke er Børn, utvivlsomt anser hans efterladte Hustru for at være. Dette er altsaa et Hovedpunkt, hvorpaa jeg vil henlede Opmærksomheden. Jeg stal ganske vist